

Luggemisfed.

I.

Lada = kinf.

Üks au = wäärt wanna mees tuli õhto pole liinast ladalt koio, selge peaga ja terve arruga. Poeg ja minnia, kel perre wallitsus olli, ei sanud aega ladale minna. Sepärrast et praego kallid ismad ollid juhtund, mis fellsammal seggatsel süagisel arwaste nähha, tahtsid need hoolsad nored perrewallitsejad enneminne koio jada ja omma odre leikust lõppetada, kui et olleksid omma kallist aega ja rahha tühja lada = kaimisse läbbi raisanud. Wanna mees ei olnud ka mitte lada pärrast liina teed katsnud, waid mu asja pärrast, mis

nüüd kohhe luggejattese tahhame teada anda. Ommeti temma olli seal ladal ka omma armsa minnia peale mõttekud, kes kui priis tõteggija inimenne ja kui moistlik ning lahke perrewallitseja wägga wanna tadi mele järrel olli, ja peagi ennem weel kui lihhane poeg issegi. Olli minniale üks illus sidi rätik tonud. Kui noor naene tedda süddamelikkult olli se eest tannanud, ütles wanna mees temmale: „Hõpis kallimat lada = kinf ollen seal fimmile walmis murretsenud, ja lodan kinf, et lähhäd sedda römuga wasto wõtma.“ — Mis se peaks ollema, tadekene? küsis minnia. — Saad warsti sedda kuulda, kostis teine. Anna agga ni paljo aega, et ommad koddused rided selga pannen, pipo kätte wõttan ja sängi peale mahha istun.

Kui se tehtud, hakkas wanna mees nenda räkima: Teate, lapsed, mis asja pärrast se diete olli, et liinna läksin, ja et ei olnud mitte lada pärrast. Üks minnia isse palund, et piddin katsuma, sedda kulamisse